

Sejt és sejtelem

*Én Istenem, mire teremtettél?
Sejtem, te boldogságom nedűit iszod,
s amikor hátamra tevehát-súlyt tettél,
s mosolyogtam, enyhült bánatod.*

*Mosolyogva rogytam le, s te kereszted
miccenetnyit jobban felemelted.
Uram, te láttál s én éreztelek,
s örültem, hogy enyhíthetem terbed.*

*Összejátszunk azóta, mint közös
zsákmányukért eltökélt maffiózók.
Te viseled a világot s én önös
érdekemből teszek rosszat és jót.*

*Ha mozdulok, te érzel, hisz az összejt
te vagy, s te adtad, hogy ember legyek.
Mindenséget bíztaál rám fönt és itt lent
én vagyok mézélő mindened.*

*Elvadulunk nélküled, Uram, méhet
kaptár nélkül befogni nem lehet.
Hordozunk halált, élő örökséget,
ám te megosztod örök életed.*

*Sejt és sejtelem
mibennünk olyan,
mint ház és háztető a házon.
Vagy part és közte eleven folyam.
Te rám találtál s rád kell hogy találjon
lelkünk:
ha fáj,*

ne oktalanul fájjon!

Apokrif prédikáció

*A napok, amik szembejönnek,
köszönnek nekünk.
Vagy talán múlt napjainknak?
Mire elmegyünk,
semmi sem idegen.
S az új napok mögött is
emberek laknak.*

*Üzenem nekik: hogy szerethessünk, legelőbb
magunkat kell tudnunk szeretni.
Különben a világot és
Istent kell megvetnünk,
és sehol sem tudunk otthon lenni.*

*Mert magunk: mindig minden együtt.
Magunk: az élet mindensége!
Ha szívünk dobban:
a mindenség is belerezdüül.
S ha már nem dobban:
függő csak – akkor sincs vége.*

*Éneklek hát szentséges voltát
minden élt s élendő megszületettnek.
Magukat úgy óják, hogy ne óják,
s döngessék
kapuit
a gyorsan záródó önszeretetnek!*

*Az Isten is úgy becsül bennünket,
ha magunkban őt tudjuk szeretni.
Így jutunk az alázathoz,
tudatához a bűnnek,
s merünk*

tiszták és boldogok lenni.

Mintha századok óta

*Szeretem hajnali tántorgásom a konyhában,
mikor a város alszik
kába homályban.*

*Én ilyenkor látok világosan,
tántorog a világ szintén, s mint én,
olyan.*

*Nappal nagyképű, konok, futós és élemedett,
ilyenkor a mindenség
játsszó gyerek.*

*Ingerkedem vele, késeit kezében fel sem veszem,
becézem,
vadítom,
bár vasától
nem egyszer elvérezem.*

*Ilyenkor a világ
én vagyok, köröttem
rég elhagyott barátok, valpurgis-éj van, minden sötét, de én
élesebben látok.*

*Megkísértenek manók, tündérek,
s vallom, hogy ők is valók,
csurran a pohár
és ilyenkor vagyunk mi mindenhatók.*

*Hajnali seregem,
mulassunk hát,
életem már e savas tivornya –
ki mondja, hogy nem robotolok?
És mintha évszázadok óta
így
dolgoztam volna –*